

Artikel 12.

1. Lønnede Personer, der ikke er Statsborgere i vedkommende Land, skal være underkastet Forsikringspligten og Pligten til Betaling af Bidrag paa samme Vilkaar som Statsborgere i vedkommende Land.

2. Forsikrede Udlændinge og de, der paa deres Vegne retmæssigt kan gøre Krav gældende, skal paa samme Vilkaar som Landets Statsborgere have Ret til Ydelser i Henhold til de Bidrag, der er indbetalt for deres Regning.

3. Forsikrede Udlændinge og de, der paa deres Vegne retmæssigt kan gøre Krav gældende, skal, dersom de er Statsborgere i en Stat, der er bundet af denne Konvention, og hvis Love følgelig indeholder Bestemmelse om Statstilskud til Forsikringen i Henhold til Artikel 9, ogsaa være berettiget til at faa Andel i de Tilskud til Renter, Tillæg til eller Dele af Renter, der afholdes af offentlige Midler.

4. Dog kan den nationale Lovgivning forbeholde Landets Statsborgere Retten til de Tilskud til Renter, Tillæg til eller Dele af Renter, der afholdes af offentlige Midler, naar de udelukkende tilstaas Personer, der har overskredet en vis Alder paa den Dato, da Loven om tvungen Forsikring traadte i Kraft.

5. Eventuelle Bestemmelser om Begrænsning af Forsikringsrettigheder som Følge af forsikredes Bopæl i Udlandet skal ikke finde Anvendelse paa Rentenydere (og paa dem, der paa deres Vegne retmæssigt kan gøre Krav gældende), som er Statsborgere i og har Bopæl i en af denne Konvention bunden Stat, i større Udstrækning, end de finder Anvendelse paa Statsborgere i den Stat, hvor Renten er erhvervet; dog kan de Tilskud til Renter, Tillæg til eller Dele af Renter, der afholdes af offentlige Midler, tilbageholdes.

Artikel 13.

1. Forsikringen for lønnede Personer skal ordnes efter den Lov, der er gældende paa det Sted, hvor de har deres Arbejde.

2. Af Hensyn til Forsikringens Kontinuitet kan der gøres Undtagelser fra denne Regel ved Overenskomst mellem de interesserede Medlemmer.

Artikel 14.

Ethvert Medlem kan foreskrive særlige Bestemmelser for Grænsearbejdere, der har deres faste Arbejdssted paa vedkommende Medlems Territorium, men Bopæl i Udlandet.

Artikel 15.

For de Staters Vedkommende, der ikke paa det Tidspunkt, da denne Konvention første Gang træder i Kraft, har Love eller Bestemmelser angaaende tvungen Alderdomsforsikring, skal ethvert bestaaende vederlagsfrit Rentesystem, der sikrer en individuel Ret til Rente i Overensstemmelse med de i efterfølgende Artikler 16—22 indeholdte Bestemmelser, betragtes som opfyldende nærværende Konventions Fordringer.

Artikel 16.

Aldersrenten skal tilstaas ved Opnaaelsen af den i den nationale Lovgivning fastsatte Alder, der dog ikke maa overstige 65 Aar.

Artikel 17.

Retten til Rentenydelse kan gøres betinget af Ansøgerens Bopæl paa Medlemsstatens Territorium i en vis Periode umiddelbart forud for Rentebegæringen. Varigheden af denne Periode fastsættes i den nationale Lovgivning, men maa ikke overstige 10 Aar.

Artikel 18.

1. Retten til Rente skal tilsikres enhver Ansøger, hvis aarlige Indtægter ikke overskrider en vis Grænse, der fastsættes i den nationale Lovgivning under tilbørlig Hensyntagen til Minimum for Leveomkostningerne.

2. Ved Fastsættelsen af Ansøgerens Indtægter skal fradrages et vist Beløb, der fastsættes i den nationale Lovgivning.

Artikel 19.

Renten skal mindst udgøre et Beløb, der, sammen med Ansøgerens andre Indkomster udover de fradragfri Beløb, sætter ham i Stand til at tilfredsstille sine væsentligste Livsfornødenheder.